

Szabó K. Attila
MEZTELEN FIÚK

A Nap felől jöttek, öten vagy heten voltak, nem lehetett meghatározni a számukat, nem hagyták, csak mint az őrütek, zabálták az eget. A testük forró volt az izmok feszüléseitől, a szárnyak csúcsai már-már egymást is verték, de mégsem értek össze, hangot sem adtak. Amíg ők irányítottak, egy pillanatra sem hagytak ki a kényszerből.

Mindent külön csináltak, eltávolodtak egymástól, a kósza kis felhők testébe bújtak, zuhantak, emelkedtek, sőt megfordultak, ellen a csoportnak, és leginkább akkor, mikor a meleg áramlat ellenük dolgozott. Saját testükön törték meg a légkör erőit, s mintha ordítának, csőrüket szétfeszítve repültek. De zuhanjanak a föld felé, zabálják fel nyitott csőrükkel a szelet, és az egyre sűrűbbe fúródva szakadjanak ki a laza szövetű csoportból, vagy a felhőkből kibújva, maguk után húzva azok maradványait, emelkedjenek a ritkább nyomás felé, hogy érezzék, mindjárt a saját anyaguk tölti ki a teret, vagy tegyenek bármit, egy bizonyos távolság után mindig abbahagyják.

Visszatérnek oda, ahonnan kiszakadtak. És támadnak. Társaikkal repülnek szembe, egymásra néznek, céloznak, s látják a szemük előtt, hogy felbontják a másik testét. Hangot nem adnak ki, a levegőben soha semmit, csak a testük, ahogy vágja a levegőt, az ad hangot. Az utolsó métereken lándzsaformára hegyesítik magukat, és hagyják, hogy az a sebesség, a becsapódás vágja elragadja őket.

Egy pillanatra elsötétül minden, és mikor a csőrök a másik húsába döfnének, szárnyaik zártágába, a tollaikba levegő furakszik, és szétveti őket. Nem ütköznek. Még a tolluk hegye sem ér össze.

Ahogy fokozatosan nyerik vissza uralmukat, az eredeti irányba kezdenek haladni, egymástól távol repülve. Ezután viszonylag békés a repülés, nem néznek egymásra, de tudják, hányan vannak, hányan hiányoznak, és várnak arra a hiányzóra, hogy erőszakkal beékelődjön ebbe a laza láncba.

A mocsár fölött már nem volt tiszta az ég, a felhőréteg fokozatosan tompította a kéket. A Napnak hatalmas volt a korongja, de a fehértől tompa maradt a fénye. A felhő pedig úgy tűnt, zuhan. Szabad szemmel felfoghatatlanul, akkor az érzet a bizsergető vakulásban folyik szét, de hosszúakat pillantva, elviselhetetlenül hosszúakat, vagy még inkább a szándékos félrenézés miatt – csak a véletlen rándítja úgy a nyakat, hogy a tekintet néha súrolja ezt a mind nagyobb terjedést – az egyre fogyatkozó fény pillanatnyi betörései úgy mutatják a párolgás, a ködképződés és az egyre táguló felhőtömeg összefüggő mozgásait, mintha az zuhanás lenne, olyan zuhanás, ami, akár egy burjánzó szilárd test, magába zár.

De most ez a folyamat még nem ment végbe, hanem egy iszaptenger fölött lebeg. Kisfiúk úsznak ebben a híg és sekély iszapban. Ameddig a szem ellát, csak gyér és alacsony nádmező. Viszont a hátuk mögött, amerre nem néznek, már megjelenik egy-egy vaskos fa, aminek gyökere mélyen benyúl a mocsár alsó bőrrétege alá, és a fák egyre sűrűbben töltik meg a teret, megkötik a talajt és elrejtik. Ott nem tudni, hogy a takarás alatt milyen a föld, hogy lucskos és magába foglal, vagy kemény és nekifeszül a talpnak. Ahogy a derékig érő iszapban ugrálnak és játszanak, néha rálépnek egy elhalt vagy még élő gyökérnyúlványra. Ilyenkor a mosoly megfagy az arcukon egy levegővételig, míg tovább tesziz talpukat, utána mintha semmi sem történt volna, újra visítanak.

Távol állnak egymástól, testük sötét a híg és a rászáradt sártól, a hajuk fekete, általában rövid, egy-egynek viszont már a tarkóját fedi, vagy egészen lenyúl a hát közepéig. Játszanak és visítanak, de senki nem hallja őket, semmi, ami mozog, csak a zuhanó felhőtömeg. Képesek kiadni az összes létező madárhangot, még akkor is, ha a hang létezéséről sem tudnak.

Ahogy visítanak, és egyre lennebb süllyed a köd, a hang befurakodik abba, és labirintusszerű csatornáin tovább halad, néha váratlanul ér vissza hozzájuk. Nem veszik észre, hogy a saját hangjuk, megrémülnek, közösen kezdenek haladni, de nagyon lassan, úgy, hogy közben egymáshoz is közelednek. Majd ahogy a némaságban fokozatosan megnyugszanak, megfeledkeznek a rájuk zuhant hangról, és a felejtés zárlataként újra ordítanak, s játszanak, szinte támadnak, hanggal vagy

sárral. Emberi hangon nem szólalnak meg, de véletlen hasonlóság történhet, a rendszert nem ismerik.

Sárgolyókat dobnak, kövel csak néha, véletlenül hajítanak, a szilárd testeket nem szeretik. Egymáséit olyannyira nem, hogy szét is tépnék, de abban a pillanatban még a saját tagjaikat is kényszerzubbonyként érzik.

Egyre mélyebbre zuhan a köd. Talán ettől a közeledéstől lett annyira furcsa, hogy volt közöttük egy üres hely. Nem néztek körbe, de egyszerre kezdtek a fák felé haladni, közben a távolság lassan csökkent közöttük. Egy közülük, akinek a sártól megcsomósodott hosszú haja a lapockájáig ért, annál a bizonyos távolságnál, határnál, nem fordult vissza. A fák közé tartott.

Hatalmas volt mögöttük a Nap korongja, azt a néhány apróbb felhőkezdeményt az előbb testükkel felemésztették, de amerre haladtak, nagyobb mértékben kezdtek gyülekezni, és a távollévők is visszatorolódottak a láncba. A felhőréteggel együtt ereszkedni kezdtek, berepültek a zuhanó tömeg alá, amely egyre lennebb kényszerítette őket. Érezték, hogy túl sűrű a közeg, hogy nem tudnak kiszabadulni belőle. Már bőven a láthatárukon belül kerültek a fák, de nem lassítottak. Az iszaptenger felszínét kémlelték, hogy történik-e valami mozdulat. Egy ellenállhatatlan készítés kezdte átvenni az irányítást bennük. Maga az érzet olyan volt, mintha kiürülnének saját testükön kívülre.

Későn fogták fel a szilárd törzsek hirtelen közelségét.

Ahogy kezdték visszanyerni eszméletüket, a táguló üresség érzete már nem volt jelen. Már nem voltak éhesek. A sötétségből még kivillantak részletek fákról, iszapról, emberi hangokról meg sziklákról, tükröződésekről és vajatokról. De ezek csak mint kimerevített és rohamos gyorsasággal homályosuló képek jelentek meg nekik.

Látták, ahogy a zuhanó felhőből ők is zuhanva kiszabadulnak. De a szemük elé táruló térben egy hatalmas fa emelkedett ki, aminek fémből volt a teste, és nem volt koronája, körülötte kövezett és vékony csíkokban füves vidék. Majd ebbe a képbe beszűrődött az erdő és az előtte elterülő iszap és nád. Mintha két különböző tér mosódott volna össze bennük.

Aztán hatalmas vöröses tetejű sziklákat láttak a füves vidéken. Hasonlóak voltak egymáshoz, majdhogynem egyformák. A tetejük egy éles gerincben emelkedett ki, és meredeken lejtett a két oldala, ahol pedig ez a meredek, vörös és rétegzett anyag a függőleges, simább falú barnába vagy szürkébe váltott, egy vékony, fémes, az ég felé nyitott félkör alakú sáv jelent meg, ami mintha megkötötte volna az egész sziklát. A függőleges oldalak közül néhánynak üregei voltak, de a legtöbbnek tükröződő foltjai, amelyek egymástól egyforma távolságra helyezkedtek el, és méretük is ugyanakkora volt. Azok a tömbök szabályos tereket hagytak maguk között, nyílegyenes hézagok vezettek, ahonnan fémes oszlopok és fák is kiemelkedtek. Ezekben a csapásokban és az üregekben aprónak tűnő testek mozdultak. De újra és újra megtörte ezeket a képeket, mindegyiküknek külön-külön, hogy minde-ninnen nád nő ki, sűrűn eláraszt mindent, hogy egyre sötétebb lesz, és ebben a sötétben a megcsillanó víz fölé egyre sűrűbb fás tömeg emelkedik.

Leereszkedtek a szabályos téglateszterű, sima kéreggel borított sziklák közé. Olyan helyet kerestek, ahol kevés a mozdulat – lennebb érve látták, hogy sokan vannak és nagyok a lények, de azt is, hogy mindannyian behúzódnak a sziklák üregeibe.

Először a sziklák tetején állapodtak meg. A vörös után, a vékony, ég felé nyitott fémszerűbe kapaszkodtak. Mellettük vízbe zuhant a víz, gyors volt a hangja, és elnyomta a többi zajt. A fejüket kapkodták, nem tudták, honnan jön a veszély. Még nem volt este. Egymástól egyenlő távolságokra fények gyúltak ki a sziklák között. Ahogy maguk mellé néztek, a vékony medrű vízben, az egymásba gabalyodó, rövid életű, körkörös hullámok között torz arcokat láttak – talán azt hitték, a fém alól néz fel rájuk valami, aminek keskeny és sötét a feje, olyan, mint egy kígyóé. Már nem csak a táguló ürességet érezték, hanem azt is, hogy a testük egyre nehezebb.

Lent megláttak egy mozgó alakot. Fesztelen volt a tartása, zsírosnak tűnt. Egy szűk vajatba ment be a kétlábú. Négyen a földre szálltak.

Ott lent megálltak meztelen lábaikon, mellettük tollhalom. Egy kistestű ijedten bólogatott – míg egy másik azt ismételtette: papillonhüpeion, papillonhüpeion –, majd leereszkedett a vajatba. A másik három a szélén várt. A célra nem emlékeztek, csak egymás arcát próbálták elkerülni, a szemeket és a nyitott, nyáladzó szájukat.

Valami furcsa, öblös és folyamatos hangsor szabadult ki a vájathból, majd a papillonhüpeion, papillonhüpeion, izgatottan és sűrűn egymás utána. A fentiekből kettő éles, majd elcsukló hangokat adott ki, és nyúlni kezdtek a tagjaik.

Több kép már nem volt, csak a köd felé repülő madarak, és a felszínen, az iszapba merülve, a madárhangon visító fiúk, ahogy egymáshoz és a fákhöz közelednek.

Már néhány fa mellett elhaladtak, még a gyökereikre is ráléptek, de nem fordultak meg, emiatt nem. De egy pontban, ahol a híg iszap a combjuk közepéig ért, és egyikük lába valami puha s az akadástól mozduló testbe botlott, megálltak. Taposni kezdték az iszapot, mire a sáros léből kiemelkedett egy tetem. Egy felnőtt nő teste, amelyből csíkokban hiányzott a hús. A csíkok között mindenhol ugyanannyi volt a távolság, s ebbe a sávba estek bele az emlékek is. A szemei hiányoztak. A hulla még nem indult puffadásnak. A hús alól néhány helyen kivillant a csont. Pontszerűen kis mélyedések, törések voltak benne. A csíkok nem voltak egyenletesek, látszott, hogy a hús szakítva van.

És akkor látták meg a fák között az elszökött egyedeket. Hosszú, csomósodott haja, ahogy a futástól lebegett, olyan volt, mint rövid, önálló kígyók. A fiúk teste átváltozott, a nyakuk megnyúlt, a fejük összezsugorodott, a szájuk megszarosodva előrenyúlt. A lapockák és felsőtestük bőre összekapcsolódott a karjukkal, a lábaik elcsökevényesedtek, és a fejükön, nyakukon kívül mindenüket toll lepte el. Hatalmasak voltak, hosszú nyakuk rózsaszín, de a fejből kibújó, ágaskodó kígyók tekintetétől megmerevedett a húsuk. Madártestük már elhallgatott. A talajtól akartak szabadulni, a kígyóktól, a testük bénulásától, az alattuk levő mozdulatlan hullától. A szárnyak csapásait már nem kontrollálták, azt sem tudták, hogy csapnak-e egyáltalán. Csak a hosszú nyakukat irányították merőlegesen az égre.

Az, aki leszakadt, a fák között a szárazföldre ért. A föld nekifeszült meztelen talpának. A hús ízét érezte a szájában, és képek kavargtak a fejében. Hatalmas, néma madarokról, akik egy pincelejáró előtt gyerekekké alakulnak, és egy kisebbet maguk közül leküldenek. Amikor arra gondolt, hogy miért, akkor a hús ízénél a szájában nem merte tovább gondolni. Majd látta, hogy az emberi hangra s a papillon-

hüpeionra társai visszaalakulnak, de ő pár lépcsőnyit lennebb ment. Meglátta azt a fiút, s vele szemben a kövérkés nőt. A fedett melleit nézte. A nő előtt a fiú csak a hatalmas teste, és a hűtőben lévő húsokra figyelt. A nő egy pulóvert nyújtott neki, és az elvette.

De ő már rohant felfelé, már nyúlni kezdett a teste, a torkából feltörő hangok megszakadtak, és a többiek után vetette magát.

Ő is elfelejtette azt, amit látott, de néha, mikor támadott vagy támadták, vagy mikor a hasában terjedő üresség tolta kívül önmagán, olyankor eszébe jutott a kép, s ő állt a meztelen fiú helyén. A kezébe fogta a hatalmas drapp pulóvert – a bokájától a feje búbjáig be tudta volna fedni a vastag anyag –, és az emlékeiben ő csak a nő melleit nézte. A pulóvernek olyan súlya lett, hogy mozdulni sem bírt, belegörnyedt; a lábai, az izmai, a csontjai, a tartása mind elhagyják, s az esést a nő fogja fel.

Most az erdőben látja magát, érzi, hogy a talaj enyhén nyirkos keménységgel veszi fel puha talpának alakját. A fákat és a bokrokat figyeli, az apró mozdulatokat az árnyékban, és érezni kezdi, hogy a teste mennyire szilárd és mennyire nagy. Arra gondol, hogy sosem néztek egymás arcára, mellkasára, köldökére vagy lábuk közére, sőt sajátjukra sem, csak ha támadtak.

*Molnár Vilmos, Ferenczes István, Lövétei Lázár László, Fekete Vince
György Attila, Bogdán László (Tapolca, 2005)*